

Îngerul bisericii Laodicea

16 mai 2008

Gili Cârstea

Cine este „îngerul bisericii Laodicea”?

Puteți întâlni cele mai năstrușnice idei despre identitatea acestui personaj biblic, dar rareori veți găsi în agora adventistă o încercare de descoperire a lui bazată pe contextul în care apare pe scena mării controversate.

Recent am avut ocazia, pentru prima oară în experiența mea, să aud un membru al acestei categorii identificate prin „îngerul bisericii” recunoscând că Martorul Credincios se adresează lui și colegilor lui în celebrul pasaj din Apocalipsa 3.

Când a vorbit lui Ioan pe Patmos, Mântuitorul nu a dorit să complice lucrurile, să producă amețeală și confuzie teologică. Este adevărat că limbajul este puternic metaforic, și totuși cartea este o „descoperire,” o revelație a lui Hristos, o cale prin care aflăm unde este, ce face și cum vede El episodul final din marea controversă. De aceea, este de așteptat ca metaforele folosite să fie ori familiare audienței acestei scrieri, ori explicate fără umbră de îndoială.

Este exact cazul nostru. Duhul nu ne putea lăsa să bătăm în beznă și să stricăm sensurile apelului Său către biserica ultimelor zile. De aceea El a avut grijă să ne spună precis ce reprezintă sfeșnicele, stelele din mâna Sa, și a făcut așa chiar de la începutul cărții.

Viziunea începe cu o scenă interesantă. O voce puternică spune ucenicului iubit să scrie într-o carte tot ceea ce urmează să vadă, iar cartea să o trimită celor șapte biserici. Ioan se întoarce să vadă cine-i vorbește, și se trezește în compania Cuiva care semăna cu un Fiu al omului, aflat în mijlocul, sau printre, șapte sfeșnice de aur. El ținea în mâna dreaptă șapte stele.

Ioan nu putea fi lăsat să presupună ce înseamnă aceste lucruri, așa că Fiul omului i-a descoperit personal semnificația elementelor din viziune:

„Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice din aur: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici; și cele șapte sfeșnice, sunt șapte Biserici” (Apoc 1:20).

Constatăm apoi că Martorul Credincios nu are un apel către Bisericile respective. El nu spune: „Sfeșnicului din Efes, scrie-i...” Sau: „Sfeșnicului din Laodicea, scrie-i...” Scrisorile Lui sunt adresate exclusiv „îngerilor” celor șapte

Biserici. Expresia „înger” înseamnă „sol,” „mesager.” Cine sunt solii și mesagerii Bisericilor lui Hristos de-a lungul istoriei? Pe cine numim noi „solii Domnului,” sau „trimișii Domnului”?

Când comparăm descrierea pe care o face Martorul Credincios îngerului fiecărei Biserici, nu este greu să înțelegem că „îngerul” reprezintă conducerea omenească a acelei biserici, cei cărora Stăpânul le-a încredințat via Sa, păstorii care au fost chemați să păstorească turma Domnului, străjerii de pe zidurile Sionului.

În primul capitol din Gospel Workers (Slujitorii Evangheliei), sora White vorbește despre înalta chemare adresată corpului pastoral al bisericii lui Hristos, și identifică această categorie astfel:

„Slujitorii lui Dumnezeu sunt reprezentați prin cele șapte stele, pe care El, care este Alfa și Omega, le are sub grija și protecția Sa specială. Influențele pozitive care trebuie să abunde în biserică depind de acești slujitori ai lui Dumnezeu, care trebuie să reprezinte dragostea lui Hristos. Stelele cerului sunt sub controlul lui Dumnezeu. El le umple de lumină. El le călăuzește și coordonează direcția. Dacă El nu face așa, ele devin stele căzătoare. La fel este și cu slujitorii Săi. Ei nu sunt decât instrumente în mâna Sa, și tot binele pe care îl realizează este făcut prin puterea Sa” (GW 13).

Nu există onoare mai mare pentru un muritor decât să fie invitat de a ocupa un loc în palma lui Hristos. Corpul pastoral al bisericii rămășiței, ultimul „sfeșnic” din schița profetică, este simbolizat prin cea de-a șaptea stea din mâna Martorului Credincios. Ei sunt „îngerul” bisericii Laodicea, și dețin poziția slăvită de ocupanți ai locului preferențial din mâna lui Hristos. Nu poate exista poziție mai onorabilă, mai slăvită, decât aceasta. Fiecare pastor sau conducător adventist este o parte a stelei din mâna Martorului Credincios, și în lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ nu există o chemare mai înaltă decât aceasta.

Problemele încep să apară când pastorii bisericii rămășiței resping apelul Martorului Credincios adresat lor, susținând că Hristos se adresează întregii biserici, și nu lor personal. Este o soluție comodă, mai ales când folosești conceptul preoției personale spre a evita asumarea responsabilității. Dacă toți suntem slujitori și preoți, nu înseamnă că toți suntem „îngerul bisericii”?

Așa ar părea la prima vedere, numai că Hristos nu permite o asemenea interpretare a pasajului. El spune clar că există sfeșnice, și există stele. El ne împiedică să le amestecăm, ținând din capul locului să explice „taina,” astfel ca nimeni să nu-și permită rutele ocolitoare ale corectitudinii politice practicate astăzi. Taina este clarificată chiar de El: Sfeșnicele sunt cele șapte biserici, iar stelele sunt îngerii celor șapte biserici.

În momentul în care corpul pastoral adventist respinge identificarea lui cu „îngerul” bisericii Laodicea, el devine o stea căzătoare. Steaua din mâna lui Hristos este „îngerul” bisericii. Dacă nu este „îngerul,” atunci nu este nici „steaua.” Și dacă

corpul pastoral nu este steaua din mâna lui Hristos, atunci este o mare fraudă, și trebuie să concediați imediat.

Pastorii adventiști se bucură de onoarea lui Hristos și de respectul membrilor bisericii doar dacă recunosc faptul că ei sunt steaua din mâna lui Hristos, „îngerul” ultimei biserici a lui Dumnezeu de pe pământ. Dar este imposibil să-și asume rolul de stea, fără să recunoască faptul evident că solia Martorului Credincios le este adresată exclusiv lor. Este adevărat că și biserica se află în aceeași stare nenorocită, dar „sfeșnicul” nu poate fi mai bun decât „îngerul.”

Martorul Credincios spune că, deși corpul pastoral al Bisericii Laodicea este steaua din mâna Sa, el este „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.” Hristos nu se lasă impresionat de puzderia de planuri și fapte ale îngerului. Starea de încropeală este gravă deoarece ea întărește sentimentul că ești slujitorul lui Dumnezeu, dar anesteziază total percepția că te afli pe un drum greșit, de pe care trebuie să te întorci. Iar întoarcerea este inacceptabilă, deoarece ne duce acolo unde L-am răstignit pe Hristos în istoria noastră denominațională. Nu aceasta este și problema înaintașilor noștri spirituali, poporul evreu?

Sărac, orb și gol deja sunt trăsături cunoscute. Corpul pastoral a fost jefuit de aurul credinței lui Hristos, nu știe că are nevoie de alifie cerească spre a aprecia corect adevărul prezent, și este gol, mai ales prin interior, unde Hristos nu poate locui deoarece scopul lui Dumnezeu este considerat panteism.

Dar de ce „ticălos” și „nenorocit”?

Profitând de poziția privilegiată din mâna Martorului Credincios, îngerul Bisericii Laodicea a „interceptat” solia Ploii Târzii și Marii Strigări, și nu permite ca ea să ajungă la poporul lui Dumnezeu, și apoi la întreaga lume. Ascultați ce spunea Domnul unor proeminenți membri ai corpului nostru pastoral din perioada 1888:

„Caracterul și perspectiva poporului lui Dumnezeu sunt asemănătoare cu ale iudeilor, care au rămas pe dinafară din cauza necredinței. Egoismul, importanța de sine și mândria spirituală i-au despărțit de Dumnezeu și le-au ascuns fața Sa. Lumina adevărului strălucește asupra noastră la fel de clar ca asupra poporului evreu, dar inimile oamenilor sunt împietrite și insensibile, ca și în zilele lui Hristos. Mulți care pretind a fi în lumină sunt în întuneric, și nu știu. Ei sunt atât de înfășurați în necredință încât numesc întunericul lumină, și lumina întuneric. Ei sunt inconștienți de ceea ce critică și condamnă. În comunitățile noastre există o stare de lucruri alarmantă. Chiar oamenii care trebuiau să fie în alertă, spre a vedea nevoile poporului lui Dumnezeu, ca să fie pregătită calea Domnului, au interceptat lumina trimisă de Domnul poporului Său, și au respins solia harului Său vindecător. Limbajul sufletului vostru a fost: ‚Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.’ Voi ziceți: ‚Nu mai sunt și alții care au nevoie de mustura această?’ Sunt mulți care trebuie să vadă că solia către Laodicea se aplică lor. Eu descriu cazul dumneavoastră nu numai pentru binele dumneavoastră, ci și pentru

ca alții să vadă că sunt în aceeași situație” (The EGW 1888 Materials, 388). [vezi aici materialul complet]

Străjerii de pe zidurile Sionului, „chiar oamenii care trebuiau să fie în alertă,” chemați să prindă slava ultimelor raze de lumină ale harului, au „interceptat” lumina trimisă de Dumnezeu poporului Său. Adică s-au așezat în drumul ei, au capturat-o, au confiscat-o, după care au spus poporului că nu a sosit nicio solie de la Dumnezeu. Convins că așa este, poporul așteaptă încă Ploaia Târzie și Marea Strigare, se roagă fierbinte pentru ele și se miră de ce se lasă atât de mult așteptate. Pastorii adventiști care au organizat „Operațiunea Ploaie Globală” respingeau categoric ideea că ei au interceptat lumina, și că, din acest motiv, rugăciunea globală pentru ploaie este o bătaie de joc la adresa cerului.

Ei bine, să fii părtaș la o astfel de operațiune de interceptare, și „să nu știi,” trebuie să fii cu adevărat nenorocit și ticălos.

Îngerul bisericii Laodicea s-a așezat în mijlocul drumului către Sfânta Sfintelor – unde Hristos așteaptă pe mireasa Lui cu buchetul în mână – și spune miresei că nunta s-a amânat, și că ar fi cazul să se ocupe de lucruri mai profitabile, precum calitatea vieții și salvarea planetei. El spune poporului că apelul urgent: „Totul este gata, poftiți la nuntă,” a fost o alarmă falsă, și că respectiva nuntă nu-i privește pe ei.

Trebuie să fii nenorocit și ticălos ca să interceptezi lumina și să respingi „solia harului vindecător” tocmai când a sosit timpul să fie „legate vânătăile” și „tămăduită rana” poporului lui Dumnezeu (Isa 30:26). În această zi glorioasă, când lumina soarelui trebuie să fie „de șapte ori mai puternică,” îngerul spune bisericii că nu are nevoie de lumină mai multă, și că ar fi bine să pună mâna să o trăiască pe cea veche.

Corpul pastoral și administrația bisericii se află la o răscruce spinoasă, și vor trebui să decidă încotro apucă. Dacă susțin că ei sunt „steaua” din mâna lui Hristos, ceea ce este corect, atunci automat trebuie să recunoască faptul că lor le este adresată solia către îngerul bisericii Laodicea. Dacă refuză identificarea lor cu „îngerul,” atunci ei nu pot fi „steaua,” și trebuie să renunțe la titlul de slujitori ai lui Dumnezeu.

Autoritatea corpului pastoral decurge din înalta chemare de a fi slujitorul lui Dumnezeu, steaua din mâna lui Hristos. Întărirea prin binecuvântare a unui pastor este o formă goală dacă ea nu face din omul respectiv o stea în mâna lui Hristos. Aceasta este singura temelie a respectului de care se bucură oamenii chemați de Dumnezeu în lucrare.

În momentul în care îngerul nu recunoaște evaluarea Martorului Credincios, el distruge actul legal prin care a fost investit, aruncă la foc legitimația care face din el o stea în mâna lui Hristos, batjocorește ungerea cerească, și apoi începe să se poarte despotice, ca și când via este a lui.

De 120 de ani biserica rămășiței s-a blocat în această intersecție, așteptând ca îngerul bisericii să se decidă odată ce dorește să facă. Va recunoaște el că a interceptat lumina trimisă de Dumnezeu, și că a păgubit biserica de singura solie care poate lumina pământul cu slava caracterului lui Dumnezeu? Va recunoaște el că Martorul Credincios posedă viziunea corectă a realității, și că este nebunesc să te opui evaluării Lui?

Viitorul bisericii depinde de reacția îngerului în fața apelului Martorului Credincios. Putem avea o mare redeșteptare, sau o mare zguduire, o cernere severă, în care cei mai mulți membri vor fi pierduți.

Timpul de har ni se scurge printre degete, în timp ce îngerul bisericii încă se gândește pe ce drum să apuce.
